

Oponentní posudek bakalářské práce

Mgr. Simona Mudrová

Syndrom vyhoření v práci učitelů

bakalářská práce

Praha 2011

Syndrom vyhoření je, obzvláště v pomáhajících profesích, rozšířeným a těžko řešitelným problémem. Vždy budou dorůstat další do určité míry nevychovatelní, nevzdělatelní a nepoučitelní jedinci a skupiny. Pracovníci v pomáhajících profesích pak často zažívají jen individuální a dočasné úspěchy, přičemž za dveřmi již čeká nová klientela se stejnými či obdobnými problémy. Společnost navíc upustila od různých rigidních metod. Sází se na dialog či participaci, na akceptování jedince jako takového (což je správné, jen právě klienti, např. žáci a jejich rodiče, ne vždy spolupracují). To vše se děje v zbyrokratizovaném prostředí a při zaměření ne na osobnosti, ale na výkon a měřitelní výsledky. Kromě toho mohou mít, většinou i mají, příslušníci pomáhajících profesí vysokou prestiž, společenské ocenění vyjádřené penězi tomu ale neodpovídá. Bohužel je tohoto stavu právě ČR dobře použitelným příkladem.

Předložená práce se zaměřuje na syndrom vyhoření v učitelských povoláních, zařazuje ale celou problematiku do komplexního kontextu. Práce je, vedle úvodu a závěru, logicky členěna do pěti kapitol. Úvod pojednává o cílech práce a představuje obecné rysy učitelského povolání. První kapitole je zaměřena na vznik zájmu o jmenovanou problematiku v odborné literatuře a na vymezení základních pojmů, např. odlišení vyhoření od stresu, únavy, vyčerpání a deprese. Jelikož neexistuje jednotná definice vyhoření, zvolila autorka správnou cestu, totiž vyhledávání obecných znaků. Nejde tedy o nesouvislé řazení různých definic, ale o skutečnou diskuzi k dané problematice. V druhé kapitole jsou shrnuty osobnostní a vnější faktory způsobující nebezpečí vyhoření. Pozornost je věnována i včasné diagnostice, přičemž autorka správně vyzdvihuje důležitost autodiagnostiky. Třetí kapitola výstižně charakterizuje specifika pomáhajících profesí a určuje hlavní příčiny možného vyhoření. Čtvrtá kapitola rozebírá zajímavým způsobem specifika učitelské profese a zmiňuje i empirické výzkumy související s pojednávanou problematikou. Poslední, pátá kapitola se zaměřuje na možnosti prevence a intervence, tedy na strategie zvládnutí. V této souvislosti mám jednu otázku: je neustálé zvyšování odborné úrovně učitelů skutečně pro zamezení syndromu vyhoření tak důležité?

Předložená práce je zdařilá, práce s literaturou svědčí o vysoké odborné úrovni autorky. Práce více než odpovídá nárokům na tento druh prací.

Práci doporučuji k obhajobě.

V Praze, dne 31.8.11

doc. Dr. Milan Beneš